

مرداد آورده اند که سیاه را در آن نفس نفس نگاه
 بود و شہوت غالب مہرشن بچند و مہرشن برداشت

با داد ملک کینہ از اجبت نیافت حکایت با ناز
 گفت ملک را خشم گرفت در غم و تا سیاه و کینہ را

استوار ببینند و از بام قصر بقرع خندق اندازند کی تو را
 نیک محض روی شفاعت بر زمین نهاد و کفت سیاه
 چہارہ را درین کنایہ نیست کہ سایہ بندگان و خدمتکاران
 بخواش خداوند متعویذ ملک فرمود کہ در معاوضت
 او اگر شہی بآخیر کردی چہ شدی کہ من اورا افزون از
 دلدارای کردی کفت ای خداوند روی زمین آنچه فرمود
 چنین است ولیکن نشیندہ کہ کفہ اند قطعہ شہ شہ
 بر شہ جوان چہ رسد، جای آن نیست کہ از پیل دمان
 اندیشد، ملی کر سنے در خانہ خالی بر خوان، عقل باور
 ننگد کہ رمضان اندیشد، ملکہ این لطیفہ پسند آمد کفت
 جرم سیاہ را بگویم کینہ را چکم کفت کینہ را ہم